

מי שהוציאוהו פרק רביעי עירובין

זב.

עין משפט
נר מצוה

סמ א מיי פ"ו מהל'
עירובין הלכה ח טור
ש"ע א"ח סי' תי סעיף ג:
ע ב ג מיי שם טור ש"ע
שם סעיף א:

רבינו חננאל

[illegible]

(א) נראה דחסר כאן ו'ל פי' שבת מי שקנה שביתה ברגליו יש לו ד"א לבד מאלפים לכל רוח.

והיה יושב ערב שבת בביתו ואומר שביטתי בצינורא מקום מקום היה בין שני התחומין: מאי דעסיך. דעשיר את ואמרתי שביטתי במקום פלוני: והא אמר רב נחמן. דלגא שרי ר' יהודה אלגא במקומי ומילא כוותיה דרב נחמן מלילי: שכן. שקונה שביטה ברגליו יש לו ד' אמות לקיטת בית חצי לזר מאלפים חט. רוח: דמפסיד ארבע אמות: **מרתנ' מי שיא.** מעירו לילך בעיר אחרת שמעדין בה שקמוכה לעירו

גליון הש"ס

גמ' יש לו ד' אמות או
לא. עיין לקמן דף ס ע"ב
תד"ה כאן שכלתה וכו':
שם אפי' חבי נחא ליה.
עיין לעיל דף לב ע"ב ודף
לה ע"א:

מוסף רש"י

הנחת את עירובו יש לו ד' אמות. כלומר ארבע אמות שצבידו היו להם כמקופות מחולות, וכי היכי הדעות את עירובו צביד שמתקלט בתחום ומקלטו את תחום מהלך את כולו וחולו לו אלפים אמה, דהוי כל בית כאלו הוא בתוך תחומי, כדלמירין לקמן בבבלי מעבדן (סא). אנשי עיר גדולה מתלכין את כל עיר קטנה כי היא נמי כל ארבע אמות הוי להו צביד ומלי לחיטוי מחול תחום בתוך התחום (דעירי 37). הואיל ומתלכין לקות שם שביטה יש לו ארבע אמות, והואיל והנהו ארבע אמות מתכלין בתחומא הוי להו כתחומא (עירי לה.).

ה'א' להקל' להחמיר הוא. ואם תאמר תיקשי ליה נשמואל דסוף כ"ג מערבין (לקמן דף ס"א): דאמר שבת בעיר חריבה לרבנן מהלך אמת כולה וחוצה לה אלפים אמה הניח עירובו בעיר חריבה אין לו ממקומו אלא אלפים אמה ו"ל מכל מקום בסתמא כי אורחיה כשאין נותן עירובו בעיר חריבה הוי להקל: **לומר** כי "ע" פ"ג א"ר פ"ג דר"ע דר"פ ר"ע לומר עת חמה הוא יבא א"ל אביי מאי הלא רבנן רבנן רבנן

ועתה צינה הוא דכיון שהחזירו מטעם זה אם כן כיון דעמו לילך כשמצבור חמה וצינה ולא ילא מתורת עני אבל אם בלא טעם החזירו אם כן לגמרי נתיאש מליך וילא מתורת עני אע"פ שהחזיק בדרך רב יוסף אמר להחזיק כולי עמלאם לא פליגי דלכך כי פליגי לומר דסבר רב יוסף כיון שמתחמת חמה וצינה הוא חוזר אם כן נתיאש לגמרי מליך ולא קנה העירוב לרבי יהודה אלא כשחזר בלא טעם יתר על כן אמר ר' יוסי דאפילו הכי קנה עירוב וזהו ליה לרב יוסף למנקט כי פליגי באומר אלך נקט במילתיה דרב יוסף לומר אלך במילתיה דרבי ודייק ר' יוסף מדלא הזכיר ר' יהודה עת צינה ועת חמה ורבי יוסי הזכיר:

כמאן אולם הא דאמר עולם. אף על פי שמוחזר מוחזק כמאן כרז יוסף ואליצא דרבי יוסי. מלשון אע"פ דליק דחזר מחמת חמה ואינה ולא קנה עירוב לרבי יהודה וכרזה לא אחיא דלכ"ע דעי רבה שאלמר עת כינה הוא ואי דאמר עת כינה לא שיק לזון אע"פ ופי' לא דחוק ופי' אחרון דר"י נראה לר"י עיקר: כמאן

דאמער ערלא מי שהחזיק בדרך והחזירו חבריו הרי מוחזר למה מוחזק ואי מוחזק למה מוחזר הכי קאמער מאן כרב יוסף ואליבא דרבי יוסי ברבי יהודה רב יהודה יתיה כלכלה דפריי לרב נתן בר אושעיא כי הוה ת דרגא אמר ליה בית הכא למחר קדים ואיל כמאן

ממנו שהיה רוצה לנאח ואמר לו לין פה צביתך הלילה משום ליה: יהודה אם החזיק בדרך אע"פ שלא אמר לו חצרו לין פה אלא שחזר י' לר"י לאו דווקא דה"ה לחזור מעצמו אלא אורחא דמילתא נקט אבל י' שהתחיל לנאח ואמר לו חצרו לין פה עמדי הלילה וקסבר רב יוסף י' תנן ר' יוסי אומר נמלאו חצרו כו'. כך שמעתי והרבה מגמגומין יש אלא בעי חזקה כולי הא' כד' יהודה אצל אמרי פליגי הן דפסיעה אחת וקוקה לא פליגי אלא בלומר וא"כ אף במקוה פליגי. ל"ה ולא שמעתי רבן כ' וכי פליגי ר' יוסי ואחא לאקולי אחוה פליגי דשמעיה לר' יהודה ולא הניחו קנה עירוב ובבבד שיאמר שציתמי לשם דהואיל והיה רוצה אי חזקה צעינן דאי לא החזיק לא הוי עני כי פליגי לומר דר' יהודה י' בעיקרו ולא אינטריך למיהדר ומיתנייב בסיפא ואחא ר' יוסי למימר כיון דלרבי יהודה בלומר שציתמי במקום פלוני קאמר אחאי פליגי בא דצדק ממנא אבל האי כשציר משוי ליה וקסבר ר"מ כל שהוא בא אלפסי שמה לא לעבר הלו מעשר שטילק עממו ור"מ וזו במקום דברים דר' מאיר אלכ' מי שהוא עשיר פליגי ובאומר שציתמי במקום וטעמא משום דמסקפא לן היכא ניחא ליה הוא הואיל ולא אמר אם הרי זה חמר גמל מיבעי ליה: מוחזר. משמע שלא קנה שציתה כלל: יוסי תרתי בעי אמירה דלין פה וחזקה הכי בעי ליה כמאן אולא הא כרב יוסף אליבא דר' יוסי כ' יהודה. דבעי תרתי והוא הדין לרבה מאן אולא הא דעולא דלא בעי למימר שציתמי במקום פלוני דקאמר יהודה דאמר לא צעינן לומר (ה"ה). ואהך ליטנא ליכא למימר כרבה דבי יהודה תרתי בעי. עד כאן: אישפסא. שם אדם: כי הוה אויל. י' יורד מן העליה דהוה ליה החזיק בדרך: בים הכאן. לין פה: כמאן

כמאן